

GERARD DEN HAAN
SCHOPPEN & SLAAN

De slechtste voetballer van Nederland

Cécile Koekkoek

Gerard den Haan Schoppen & slaan

De slechtste voetballer van Nederland

Voetbal Inside © 2017 RTL Nederland bv
© Cécile Koekkoek, 2017
© Omslagfoto: Getty Images
© Auteursfoto: Kee & Kee via Sticky Stuff Agency
Omslagontwerp: Studio Jan de Boer
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 3427 3
ISBN 978 90 488 3428 0 (e-book)
NUR 489

www.voetbalinside.nl

www.overamstel.com

O V E R A M S T E L

uitgevers

Voetbal Inside is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervaelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Proloog	7
Fokker	23
't Akkertje (1)	27
Voetbalschoenen	30
SVW	34
Stroopwafeltje	39
Snoepen	43
Scharrelen	45
Naar NAC	55
Tommy	60
Rosa (1)	62
Moeder	68
't Akkertje (2)	72
Schoppen en slaan (1)	77
Miss Brazilië	80
Rosa (2)	84
NOAD	85
Meisjes	98
Vader	102
't Akkertje (3)	107

Rosa (3)	109
Precious	115
De beste citaten	118
Jinek	125
Julian	129
Rosa (4)	134
Schoppen en slaan (2)	138
Dagobert Duck	143
Rosa (5)	148

Proloog

In de VARAgids van 19 januari 2013 schreef ik een column over Gerard den Haan. Die ging als volgt.

GERARD DEN HAAN

Voordat NAC in handen valt van een rijke buitenlander, wil ik nog even stilstaan bij mijn bezoeken aan het oude stadion in de Beatrixstraat, eind jaren 80, begin jaren 90. Mijn vrienden en ik stonden altijd op de Beatrixtribune, links achter de goal. De sfeer was er meestal grimmig. Een enkele keer verhuisden we naar de sponsoortribune, waar het warm en gezellig was. Een van de hoofdsponsors, type van-frikadel-tot-kaviaar, posteerde zich zo nu en dan voor de toeschouwers om een vrolijk deuntje te dirigeren. 'Hij is een hondenlul', bijvoorbeeld. Iedereen zong mee.

Het was de tijd van Gerard den Haan, inmiddels een gezonde vijftiger, destijds sterspeler van de Nooit Opgeven Altijd Doorzetten Aangenaam Door Vermaak En Nuttig Door Ontspanning Combinatie uit Breda. Tot zijn zeventiende had hij

nooit op voetbalschoenen gespeeld. Voetballen deed hij op straat, niet bij een club. Dat mocht niet van zijn ouders, want in het weekend moest hij mee naar de camping.

In zijn beginjaren bij NAC werkte de langharige publiekslieveling als groepsleider aan de bouw van Fokker 100-vliegtuigen, 45 uur per week. Hij begon 's ochtends om vijf uur om 's middags te kunnen trainen. Het was de tijd waarin Samson alias de bulldozer alias de bloedzuiger het meeste plezier beleefde. Lekker schoppen, schaven en een beetje voetballen, zei hij dan. Zo hoorden de Bredase supporters het graag. 'Als iemand alleen op de goal afgaat moet hij onderuit, dan schop ik hem desnoods het ziekenhuis in.' De B-side was zijn doping. Gedrogeerd bestierde hij het middenveld en kwam pas na negentig minuten kotsend tot stilstand.

Inmiddels is Den Haan zelfstandig ondernemer ('zeg maar gewoon patatbakker') en bestiert hij samen met zijn twintig jaar jongere Braziliaanse vriendin, ooit uitgeroepen tot Miss Panorama, twee cafetaria's, een automatiek en een ijssalon. Ook in dit werk wil hij de beste zijn. De snelste patatbakker van Nederland. Zo'n speler. Daar kan geen geldschietster tegenop.

Dat van de laatste alinea geen bal klopte (het was allang uit met de Braziliaanse) maakte Den Haan niets uit, want naar aanleiding van het stukje nodigde hij me uit om samen met hem een avondje NAC te bezoeken. Hij deed dat door mij via

een vriend op Twitter een foto van zichzelf met de *VARAgids* te sturen, opengeslagen bij mijn column. Weigeren was geen optie, maar spannend vond ik het wel.

Ik kende Den Haan alleen maar als speler van NAC in de jaren 80 en 90, de tijd dat ik inderdaad regelmatig een wedstrijd aandeed. Dat kwam niet omdat ik uit een voetbalgezin kwam – integendeel. Met name mijn moeder moest weinig van voetbal hebben. Wij volgden thuis het schaatsen (de bakvisliefde die mijn moeder koesterde voor Ard Schenk was, om begrijpelijke redenen overigens, nooit helemaal verdwenen) en het wielrennen – etappes lang heb ik met mijn broer en mijn vader wielrennen zitten kijken, als het buiten lekker zomerde en de woonkamer oranje kleurde door de zonneschermen. Eric Heiden was mijn held. Mijn broer was fan van Joop Zoetemelk. Mijn vader hield van Dieuwertje Blok – hij had niet zoveel op met idolen. Mijn moeder wel. Zij kwam uit een katholiek gezin met vier jongere zussen en zonder broers en vader; hij overleed toen zij veertien was. De zusjes hielden van dwepen. Dwepen mocht. Mijn oma, de prachtige Catharina de Jongh-Fohr, dweepte met de paus. Zodra hij op tv verscheen stond ze op en deed een weesgegroetje. Daar mocht gerust om gelachen worden. Ze had boeken vol foto's van kunstschaatser Toller Cranston. De liefde voor Boris Becker werd mij door haar bijgebracht. Zodra ze de kans kreeg roemde ze zijn gave, zijn goedhartigheid en zijn stevige bovenbenen. De Duitse televisie stond altijd aan, ook als de wedstrijden van Boem Boem

Boris via de landelijke kanalen te zien waren. Voor noodgeval-
len bewaarde mijn oma in de la van haar tafel een opgevouwen
poster van de jonge tennisser, die ze op het statische scherm
van haar tv plakte als hij er niet op te zien was. De poster paste
precies. Mijn voorkeur ging uit naar schaatsters. Schaatsters wa-
ren beschaafd en mooi, hun lijven gebeeldhouwd naar David
van Michelangelo. Jammer dat ik nog maar zo klein was toen
Ard Schenk zijn rondjes reed.

Ik kan me niet herinneren dat mijn moeder ooit bezeten
was van een voetballer, niet in 1974 noch in 1978. Mijn vader
keek zoals elke vader iedere zondagavond om zeven uur naar
Studio Sport, maar het bord ging nooit op schoot. Dat hoorde
niet. Mijn broer had een foto van Johnny Rep op zijn kamer
hangen, maar voetbalde zelf niet. In ons gezin werd trouwens
nauwelijks sport bedreven. Of zeg maar gerust niet. Bovendien
waren mijn ouders niet zo van het verenigingsleven. Voetbal
speelde geen enkele rol.

Tot 16 oktober 1985. Dat was de dag waarop Wim Kieft Franky
Vercauteren onderuit schoffelde en rood kreeg. Hij moest al na
vier minuten het veld verlaten. Vercauteren maakte later de
winnende 0-1. Het was 1985 en het Nederlands Elftal plaatste
zich niet voor het WK in Mexico. Mijn toenmalige hartsvrien-
din en ik stonden te gillen voor de tv. Woedend waren we.
We waren net gestopt met paardrijden en Doe Maar lag ver
achter ons. Het was tijd voor nieuwe idolen. En die vonden
we in voetbal.

Zestien was ik – op één dag na – toen Nederland Europees Kampioen werd. Ik keek thuis, op de bank van mijn ouderlijk huis in Breda. Mijn moeder zat ondertussen te breien, die hele finale boeide haar maar matig. Mijn favoriete speler van het Nederlands Elftal was uiteraard Willem Kieft. De overwinning van 1988 maakte een verpletterende indruk op me, ik volgde alles via de tv, tot aan dat hele gedoe met die woonboten in Amsterdam. Een echte voetbalwedstrijd had ik nog nooit bezocht, het was liefde uit de verte, voorzichtig flirten met een wereld die ik niet kende.

Ondertussen kreeg ik verkering met een jongen uit mijn klas. Hij was NAC-supporter en wist alles van voetbal en muziek. Hij zag het als zijn plicht mij in te wijden in de twee belangrijkste bijzaken van het leven: voetbal en muziek. Ik liet me graag inwijden; het zaadje was door Willem Kieft geplant en hoefde alleen nog maar gevoed te worden met licht (NAC) en water (Nick Cave). Elke twee weken stond ik fier op de Beatrix-tribune van NAC. Hoewel mijn amourette bijkans twee meter lang was, kocht hij kinderkaartjes. Kwestie van bukken. Zijn vader was sponsor van NAC, maar wij gingen gewoon op de Beatrix. Links achter de goal dus. Voor mij was het even wennen, tussen de schreeuwende mannen in donkerbruine jassen. In mijn herinnering regende het bijna altijd – het waren de jaren 80 immers, de jaren van recessie en treurnis. De frustratie rolde van de tribunes het veld op. Achter het doel stond een hek waarin gestolde klodders snot en spuug hingen. Ik hoorde scheldwoorden die ik thuis nooit hoorde noch durf-

de te zeggen. Ik vroeg me af waarom die mannen toch steeds zo kwaad waren. 'Dat hoort bij voetbal,' zei het vriendje dan.

Zeker bij NAC, want bij NAC wisten ze al jaren wat verliezen was. Soms leek het wel of de supporters zelfs liever verloren. Van clubs als Ajax moesten ze niks hebben en dat was niet voor niets. Die wonnen te veel en ze vonden die winst vanzelfsprekend, de arrogante klootzakken. Verlies was de voedingsbodem voor een avondje schelden, om de zonde daarna met liters bier weg te spoelen. Hoe zwaar de wedstrijd ook was, daarna was het altijd feest. Welkom in het zuiden. Bovendien, Albert Brosens zong het al, NAC zou nooit verloren gaan.

Hé hé hé hé hup NAC, zal nooit verloren gaan.

Nooit Opgeven Altijd Doorzetten. Stapje voor stapje leerde ik de mores van NAC kennen. Geen mascottes mee het veld op, geen 'sfeerteam', geen technobeat na doelpunten, maar een brullend stadion. Niet constant zingen en dansen. Bij NAC reageerde het stadion op de wedstrijd en omgekeerd, dat lag allemaal heel subtiel. Lamlendigheid op het veld werd niet gehonoreerd met vrolijke aanmoedelingen. Bij discutabele beslissingen van de scheids werd er flink gescholden. Of bij een verkeerde tackle door de tegenstander – het leek potverdorie Engeland wel. Het waren afspraken die stilzwijgend werden gemaakt. En als je die afspraken niet kende of naleefde, kon je jezelf niet met recht een supporter van NAC noemen.

In die ploeterende jaren 80 deed Gerard den Haan zijn intrede in Breda. Onder het mom van 'kwaad kan het nooit' was hij in zijn late adolescentenjaren via een amateurclub bij NAC terechtgekomen. Hij droeg zijn haar in een mat tot op zijn kont – heel anders dan de jongens die ik kende. Dankzij zijn tomeloze inzet en conditie groeide hij uit tot held van de B-side. Ook tot mijn held. Niet omdat hij knap was, of aantrekkelijk, maar omdat ik er dankzij hem achter kwam wat voetbal voor mij betekende: vermaak.

Gerard den Haan was waarschijnlijk de meest beperkte voetballer die NAC ooit had aangetrokken. Een wreeftrap had hij niet. En hij kon nog geen tien keer hooghouden. Bij amateurclub SVW had hij zich ontpopt als hardwerkende en ijzersterke linksback, die als specialiteit had keepers onderuit te scheppen met de finesse van een graafmachine. Hij vond voetballen leuk, maar was geen echte liefhebber. Hij keek nooit naar *Studio Sport* en kwam nooit in een stadion. Toch tippte voormalig SVW-trainer en NAC-icoon Martien Vreijssen op een dag zijn oude club om deze pitbull eens uit te nodigen voor een proeftraining. Toen Den Haan in zijn Opel Kadettje aan kwam rijden, wisten zijn toekomstige teamgenoten niet wat ze zagen. In een glimmend trainingspak, vermoedelijk van de Wibra, en met zijn haar in die voor die jaren zo kenmerkende mat, was hij in eerste instantie een prooi voor pesterijtjes, maar hij trok zich nergens iets van aan en trainde stoïcijns en keihard door. Konden ze hem daar in ieder geval niet op pakken. En hij zei niets, geen woord. Toen hij na een paar

maanden voor het eerst zijn mond opendeed, merkte trainer Hans Verèl op: hij kan dus tóch praten! Door blessures van medespelers maakte hij al snel zijn debuut in het eerste elftal, op 15 oktober 1988 tegen DS'79. Meteen in die eerste wedstrijd maakte het publiek kennis met de vliegende tackle op zijn directe tegenstander – en later maakte hij nog een doelpunt ook. In de kleedkamer begreep niemand wat er was gebeurd, dat deze merkwaardige debutant mee had kunnen komen. Den Haan lachte zich rot vanbinnen. De manier waarop hij zijn technische tekortkomingen compenseerde – met een onvoorwaardelijke strijdlust en vlijmscherpe tackle – was voor de supporter op de tribune genoeg om deze nieuwste aanwinst subiet in de armen te sluiten. Zijn lange wapperende manen leverden hem al snel de bijnaam Samson op.

In die tijd waren er nogal wat wedstrijden dat het elftal even in een dalletje zat. Zodra het publiek de naam van Den Haan scandeerde, ging Samsons bloed sneller stromen en zette hij een paar stevige tackles in – hij leverde op afroep. U vraagt, wij draaien. Den Haan leek te willen sterven voor NAC, en dat was nou precies wat ze zo graag wilden zien daar op die tribunes. Zij wilden immers ook sterven voor NAC, want NAC was hun alles. De supporters en Den Haan wisten elkaar tot grote hoogte te drijven.

Gerard den Haan!

Schoppen en slaan!

Gerard, Gerard, Gerard den Haan!

Er kwamen supporterspetjes op de markt met de naam Gerard 'Samson' den Haan erop – en dat was lang voordat Ruud Gullit zijn eigen petje had. De Samson-variant was geelzwart met een mat van lichtgele wol eraan vast geknutseld. Niemand die zo'n mooie mat had als Den Haan. Op foto's uit die tijd zie je eerst een mat en pas heel veel later Den Haan, meestal tijdens een sliding, liefst aan de kant van de B-side. Hij was net een leeuw.

Zijn speelstijl leverde hem veel gele kaarten op. Niet altijd terecht. Hij speelde altijd op het randje, dat wel, en hij was een bijtertje – en dan ook nog dat haar. Dat kapsel werkte niet in zijn voordeel. Bij de minste twijfel had hij meteen een kaart te pakken. Zelfs toen het matje langzaam uit het modebeeld begon te verdwijnen, liet hij het nog groeien, gelijk de bijbelse held naar wie hij was vernoemd – en mede tot onbegrip van Hans Verèl, die zich mopperend afvroeg of de kappers in Gorinchem soms uitgestorven waren.

Mede dankzij de inzet van Gerard den Haan klom NAC naar de top van de Eerste Divisie. In het seizoen '90-'91 – waarin Ton Cornelissen met 35 treffers het clubrecord van Leo Canjels verbeterde – lonkte promotie naar de Eredivisie, maar het feest ging tot driemaal toe niet door. Daarvoor was de defensie iets te vaak een gatenkaas. Voor Gerard den Haan werd het ondanks die teleurstelling een memorabel jaar. Hij, naar eigen zeggen een eenvoudig werkpaard, haalde dankzij een uniek record het *Guinness Book of Records*. Nog nooit eerder had een Nederlandse voetballer in één seizoen zoveel kaarten verzameld: dertien gele en één rode.

Het was koren op de molen van de B-side, die zich helemaal uitleefde op de cultheld die zo onverwacht in hun supportersleven was verschenen. Bij de warming-up van NAC werden ter ere van hem levende kippen op het veld gesmeten, sommige volledig geelzwart geverfd. De plaatselijke McDonald's adverteerde een tijdje met gratis kip bij elke basisplaats van Den Haan. De supportersvereniging liet de fans een bijnaam voor hem kiezen. Het Beest. Winnetou. Le Cocq. En Samson natuurlijk.

Gerard den Haan had NAC volledig in zijn greep. Den Haan stond garant voor sensatie, voor vermaak, voor NOAD.

Uiteindelijk speelde Den Haan 123 officiële wedstrijden voor NAC. Na de vier glorieuze jaren kwam er in 1992 een eind aan het sprookje. Er verscheen een nieuwe trainer in Breda, Piet de Visser. Zijn voorganger Jo Jansen en hij zagen het totaal niet zitten met Den Haan – ondanks zijn gretigheid. NAC moest en zou promoveren en dus kregen technisch betere spelers de voorkeur. Ondanks een doorlopend contract moest Den Haan transfervrij vertrekken en dat deed pijn. Omdat het privé bij Den Haan ook niet helemaal lekker liep, besloot hij dat het beter was om de eer aan zichzelf te houden en naar België te vertrekken, waar hij voor Zwarte Leeuw en later Berchem Sport uitkwam. Hij heeft in die jaren vaak verzucht dat hij iets langer had moeten volhouden, want Piet de Visser werd ziek en Ronald Spelbos nam zijn plaats in. Spelbos en Den Haan: het was vast een mooie match geworden. Den Haan heeft Spelbos zelfs een keer gebeld, of hij zonder salaris

zichzelf nog één keer mocht bewijzen, maar Spelbos belde nooit terug.

Na twee jaren in België nam Den Haan in Nederland afscheid van het betaald voetbal met een teleurstellend seizoen bij Eindhoven, waar hem nauwelijks speelminuten werden gegund. Hij belandde ten slotte bij amateurhoofdklasser Kozakken Boys in Werkendam, waar hij tot zijn veertigste voetbalde. Daarna speelde hij nog in eerste elftallen van clubs als Schelluinen, SteDeCo en Woudrichem. Op zijn achtenveertigste stopte hij definitief met voetballen.

Voetballen was uiteraard niet het enige dat hij deed. Met hetzelfde fanatisme als waarmee hij voetbalde, had hij zich vlak na zijn profcarrière op de snackbranche gestort. Fokker, waar hij tijdens zijn jaren als prof een leidinggevende functie had gehad als vliegtuigbouwer, was failliet en Den Haan had ooit ergens gehoord dat als je een snackbar hebt, je na vijftien jaar binnen bent. Hij stroopte de mouwen op en ging aan de slag. In *no time* had hij zes zaken en had hij bovendien een relatie met een Braziliaans fotomodel, die de ijssalons runde. Maar het draaiende houden van die zaken werd op een gegeven moment zelfs Gerard 'Samson' den Haan te veel. Hij stortte zich op een nieuw project in Beneden-Leeuwen: een snackbar en skatebaan in één. Of beter gezegd een fastfoodrestaurant, want met buiten meegeteld is er plaats voor 180 eters – dat noem je geen snackbar. Met de Braziliaanse was het al een tijdje uit en tegen de tijd dat Den Haan een alleenstaande patatbakker

was – en als zodanig eigenaar van fastfoodrestaurant 't Akkertje – las hij mijn column. Op 13 april 2013 nam hij me mee naar NAC-N.E.C.

Ik had mogen kiezen: op de B-side of in een comfortabele skybox van een firma in sportvoeding, waar alles 'tiptop' verzorgd zou zijn. Ik koos het laatste, want ik ben dol op dingen die tiptop verzorgd zijn en met de oude held van de B-side op de B-side werd me te gortig. De supporters zouden toch maar staan te schreeuwen, terwijl ik klaar was voor een goed gesprek met Samson. Ik had zo veel mogelijk vrienden en bekenden opgetrommeld om vooral naar de wedstrijd te gaan, zodat ik me, mocht ik me stierlijk vervelen of me anderszins onprettig voelen, in geval van nood bij hen kon voegen. Ze bleken volstrekt onnodig want Samson deugde. Sterker nog, hij bleek een uiterst zachtaardige, vriendelijke en bescheiden man, die niet om een praatje verlegen zat. Bepaald niet het type man dat je afgaande op de overlevering zou vermoeden. Ik bedoel, bij iemand die voor een overwinning bereid was de tegenstander het ziekenhuis in te schoppen, had ik me een totaal andere voorstelling gemaakt. Achter het glas van de skybox dronken we een Spa Rood en een Spa Blauw – in het gezelschap van een geheelonthouder vond ik het ongepast mezelf vol te laten lopen met bier. De inmiddels matloze Den Haan bedankte me uitvoerig voor mijn stukje in de *VARAgids* en zoals het een cultheld betaamt, liet hij meerdere malen blijken dat hij nog altijd hogelijk verbaasd was over

zijn eigen populariteit. 'Absurd.' 'Echt absurd.' Hij schudde er steeds lichtjes het hoofd bij. In zijn fastfoodrestaurant kwamen zelfs zo nu en dan supporters een patatje eten. Ze wilden met hem op de foto en vertrokken dan weer. 'Absurd gewoon.' Tijdens de wedstrijd, waar ik me niets meer van kan herinneren, praatte Den Haan honderduit. In negentig minuten tijd vertelde hij zijn levensverhaal. Opgegroeid in een achterbuurt, getroebleerde relatie met moeder, goede band met vader, tegen alle verwachtingen in bij NAC terechtgekomen, uitgegroeid tot cultheld ('absurd'), vrouw, kind, scheiding, een batterij aan lekkere wijven, een Braziliaans ex-model, Fokker, patatbakken, een buitenechtelijk kind – ik kon het allemaal maar nauwelijks bijbenen. Zo nu en dan veerde hij op. 'Die voetballers van tegenwoordig Cécile, die zijn toch niet fit? En pijn hebben ze ook steeds sneller,' zei hij.

'Watjes,' bevestigde ik.

Zelf had hij, vijftig inmiddels, nog steeds een wasbordje, want trainen deed hij nog vrijwel dagelijks. Soms leek hij aanstalten te maken om warm te gaan lopen, om ze allemaal eens even een poepie te laten ruiken. De supporters zouden er ongetwijfeld blij mee zijn geweest. Maar de bulldozer van weleer bleef gewoon zitten en vertelde verder over zijn leven. Een leven dat klonk als een jongensboek.

Na onze ontmoeting bij NAC-N.E.C. liet het fenomeen Den Haan me niet meer los. De man die mijn voetbaljaren op de Beatrix-tribune kleur had gegeven, bleek een terugkerend

thema tijdens voetbalavonden in mijn oude stamkroeg café De Bommel, die de voetbaljournalisten Chris van Nijnatten en Sjoerd Mossou – tevens NAC-supporters-voor-het-leven – onder de naam Bier & Ballen organiseerden. Tijdens elke editie werden foto's van Samson geprojecteerd en anekdotes over hem verteld, altijd met de toevoeging dat hij niet kon voetballen. Een gebbetje overigens dat Den Haan zelf altijd met verve meespeelde, maar die avond tijdens NAC-N.E.C. had hij me toegefluisterd dat hij zó slecht nou ook weer niet was, getuige een ideale opstelling in een *Voetbal International* uit die tijd, waarin de naam van Den Haan op het middenveld had geprikt. 'Ik stond altijd in de toptien-lijstjes van VI.' Maar Den Haan vocht nooit tegen zijn reputatie van rücksichtsloze lomperik en anti-voetballer. En hij maakte er ook niet opzettelijk gebruik van. Nee, Den Haan was gewoon altijd zichzelf gebleven, zich ondertussen verbazend om wat zich rond zijn persoon afspeelde en nog steeds afspeelt. Hij heeft de cultus nooit echt begrepen, want hard werken, dat doe je gewoon. Bij Den Haan was het eerder andersom: hij was zélf verbaasd dat hij voor NAC mocht spelen, dat hij die kans kreeg, dat hij uitverkoren was om ten overstaan van het Bredase volk hun club te vertegenwoordigen. En als je die kans krijgt, doe je meer dan je best, dan doe je je stinkende best, dan speel je de ballen uit je broek. Zelfs als hij er geld op toe had moeten leggen had hij voor NAC willen spelen, zo mooi vond hij het – kom daar nog maar eens om tegenwoordig.

Het verhaal van Gerard den Haan moest opgetekend worden. En dat zou nu eens niet een verhaal worden over behaalde successen, trofeeën en uitpuilende prijzenkasten en ook geen verhaal over fijnbesnaarde techniek, een fluwelen trap, voetbalgevoel, ballet of talent. Het zou een verhaal worden over een echte, pure en tegelijkertijd gewone speler, die voetbalde voor zijn plezier en die zich *en passant* verbaasde over wat er met en rond hem gebeurde. Een voetballer die ondanks zichzelf en daarom juist dankzij zichzelf uitgroeide tot populairste speler van Breda – aller tijden durf ik daar wel aan toe te voegen. Een voetballer die niet buitensporig rijk is geworden, die niet zijn geld heeft verkwanseld aan drank, drugs, vrouwen en kamelen, maar die een fastfoodrestaurant bestiert. Met succes, omdat hij zijn handjes uit de mouwen steekt. Hard werkt. Niet zeurt. Doorzet.

En zo geschiedde het dat ik weken achtereen op maandagmiddag aanbelde bij een vrijstaand hoekhuis in Gorinchem, altijd rond de klok van twee. Nog voordat ik de bel daadwerkelijk indrukte, kwam Yorkshire terriër Tommy mij al luid blaffend tegemoet. Elke week deed Den Haan open op sokken, soms met flinke gaten erin, de rode leesbril in het haar. Terwijl Tommy kwispelend en springend probeerde mijn aandacht te vangen, begroette ik mijn oude held steevast met drie zoenen. Vervolgens hing ik mijn jas over een stoel, praatten we wat over ditjes en datjes, zette ik mijn opnameapparatuur aan en namen we plaats op de leren tweezitter, ik aan de rechterkant,

Den Haan aan de linkerkant. Altijd stond hij na vijf minuten op. 'Thee?' Zelf dronk hij nooit thee. Thee was niks voor hem. Meestal volgde ik hem naar de keuken, waar hij vertelde over het huis, over hoe vaak hij poetste, over hoe weinig hij de keuken gebruikte. Dan liet hij zijn koelkast zien, die volgestouwd was met vruchtensapjes omdat hij wat gezonder wilde gaan leven. Dan liepen we terug naar de tweezitter. Tijdens de interviews rende Tommy enthousiast heen en weer met zijn speeltje, dat Den Haan en ik om beurten voor hem wegwierpen. Op al mijn opnames is het gehijg van Tommy te horen. Als ik niet snel genoeg gooide, krabbelde hij aan mijn been om aandacht. Als Tommy moe was, kwam hij tussen ons in liggen. Eerst tegen de baas aan, daarna bij mij. Ondertussen praatte Den Haan maar door, de ene anekdote na de andere oplepelend, met de ene briljante oneliner na de ander. *'Je kunt niet thuis gaan zitten wachten tot er mensen aan de deur komen met twaalf wereldkansen. Ze zeggen vaak dat ik geluk heb gehad, maar je moet het geluk wel zélf zoeken.'*

Helden zijn er om mee te dwepen. Een eerbetoon aan Gerard den Haan.